

Активісти КМПЗТ побували у Дніпропетровському шпиталі

НА ЦІЙ СТОРІНЦІ ми дуже коротко (чи не конспективно з огляду на масу зібраного матеріалу) розповімо про те, як активісти Криворізького міського правозахисного товариства відвідали Дніпропетровський військовий шпиталь та про зустрічі, які там відбулися. І цього матеріалу було б значно менше, якби разом з нами не було полковника Петра ЛИСЕНКА, котрий перебував там у своїх справах, пов'язаних зі службою. Але ми їх обов'язково використаємо у наступних числах нашої газети.

1.

Дуже важливо, що вдалося поспілкуватися з одним із керівників Дніпропетровського військового госпіталю, із заступником начальника з медичної частини Олегом ПОЛЯКОВИМ, який дав відповіді на запитання. Повідомивши про те, що госпіталь був організований ще до 1917-го року й брав участь у Другій світовій війні, а сьогодні – розрахований на 200 ліжок, він продовжив:

- Протягом 2014-го року ми приймали майже цілодобово поранених, травмованих і хворих пацієнтів. Із зони АТО, з поля бою, їх доставляли прямо до нас. Цього року відбулася невелика реорганізація в медичній службі – і тепер до нас пацієнти надходять невеликими партіями. Хоч і сьогодні, під час так званого перемир'я, ми практично кожного дня приймаємо із зони АТО пацієнтів.

- А які у Вас фахівців і яку допомогу нині надає госпіталь?

- Враховуючи специфіку після реорганізації, наше основне завдання сьогодні – це зібрати тут пацієнтів, стабілізувати їхній стан. Тобто, ми перетворилися тепер у евако-сортувальний

госпіталь. Хоча працюють у нас практично всі відділення, фахівці наші всі – дипломовані, пройшли через «гарячі точки» свого часу, а тому з бойовими травмами вони знайомі не з чийось розповідями. У нас є практично весь спектр поранених, які отримують належну допомогу щодня.

- А в чому нині найбільші потреби? Чим громадяни можуть допомогти?

- Основне – це розширення ліжкової ємності, оскільки поранені й травмовані продовжують надходити. Тому для розширення ліжкового фонду треба проводити в приміщеннях ремонтні роботи. А це – заміна комунікацій, заміна сантехніки, ремонт самих приміщень для того, аби вони відповідали вимогам. А тому якщо хто може допомогти в такому будівництві (зокрема, - постачанням будматеріалів), будь ласка, допомагайте. Все буде оформлено офіційно і як належить.

2.

АКТИВІСТИ КМПЗТ відвідали поранених у деяких палатах, вручили невеличкі подарунки, поспілкувалися з ними, вислухавши їхні розповіді та те, з якими настроями сьогодні українці воюють, а також, що збираються робити найближчим часом. Як виявилось, вони переважно збираються (попри свої поранення) знову повернутися на передову, до бойових побратимів. Настрій же – якомога швидше викинути ворога за кордони України.

Наприклад, наш земляк, криворіжець Юрій ФАЛІНСЬКИЙ який перед війною працював на шахті «Ювілейна» ПАТ «Євраз «Суша Балка» прохідником, воює у 93-й бригаді в Писках, отримав уже друге поранення й характер пошкоджень такий, що доведеться тепер шукати іншу роботу. Розповів, що бійцям доводиться час від часу воювати навіть за допомогою саморобних мінометів, саморобних гранатометів, використовуючи для цього, наприклад, деякі автозапчастини з розбитих машин, що майже дев'ять місяців його разом з іншими бійцями ніхто не змінював, ротации не було. Фактично весь час – на одному місці, де ліворуч зовсім недалеко – аеропорт і десь за два кілометра – Донецьк, та й до ворога – недалеко: приблизно чо-

тириста метрів. Сказав, що була б команда, - то вже за тиждень усе б з хлопцями зробили з ворогом, як належить, і вже були б у Донецьку. Його пригнічує й тривожить те, що великі гроші йдуть на армію, але враження таке, що на них наживаються, бо доводиться навіть бензин за свої гроші купувати для генератора, щоб світло було, щоб рацію зарядити... І волонтери туди, до них, дуже рідко доїждять, хоча і тепловізори, і «нічники», і рації – все це волонтерське...

3.

Ось на ліжку сидить Сашко (позивний – «Директор») з перев'язаними ранами, біля ліжка стоять милиці, і в шпиталі він – тільки другий день, сам – із батальйону «Айдар», а на війні – з 13 серпня минулого року,

до лікаря ще з якоїсь причини, то у нас на столі обов'язково щось є, і ми готуємо бутерброди, готуємо каву або чай (це що кому до вподоби), а то й печиво комусь треба або ще щось». «А ми ж ніякого відношення, - говорить пані Міла, - до їдальні не маємо, це все у нас – окремо». Міла РУЧКА продемонструвала зразковий порядок у всіх шафах, де лежить різного роду одяг та всілякі інші речі, в яких українські бійці, що заходять до госпіталю, відчувають потребу.

Світлана СПІВАКОВСЬКА, волонтерка з госпіталю, розповіла, що тут уже у людей склалась така традиція: «у першу зміну ти ходиш на роботу, а в другу – сюди, в центр, і робиш все-все, що треба. І годуємо, і на прогулянку возимо... У нас тут координатор – Олександра КОЛАДЖІЄВА. Допомогаємо бійцям і матеріально, і морально, і надаємо всілякі консультації. Бо буває так, що доводиться людині їхати поїздом додому, а на те грошей немає, а тому і в тих ситуаціях допомагають волонтери...»

з Вінницької області. Говорить, що йде війна, постійно останнім часом працюють міномети, БМП, а танки поки що там, де він був, не працюють, але вже видно, що ворог підтягує артилерію і вже кілька днів тому почали працювати «гради», а тому, швидше за все, й танки будуть незабаром стріляти. Погано, що останнім часом воюють не найманці, а регулярна російська армія, а з нею тяжче воювати, бо не вистачає тієї зброї, яка нам потрібна. «Була б у нас та зброя, - підкреслює Сашко, - то нам би не було тяжко... і ми тоді пішли б далі...».

4.

Прямо при вході до Дніпропетровського госпіталю розгорнув свою роботу волонтерський центр. Коли ми туди зайшли, то побачили там аж трьох волонтерок. Міла РУЧКА, лікарка з великим стажем, якраз готувала (як все сама розповіла) одному хворому сир зі сметаню, а потім дівчата (наприклад, - Альона КНИШ) віднесуть приготовлене хворому. А йому ще треба гранати, гранатовий сік, бо - низький процент гемоглобіну. Розповіла, що займається волонтерською роботою із самого початку війни й до сьогодні. «Дівчата бігають по відділеннях і питають, що кому треба. кому чим можна допомогти. Наприклад, потрібні спортивні штани, труси, футболки, майки чи перев'язочний матеріал. Або, наприклад, приходять бійці з метою пройти комісію або їх направляють

Були в госпіталі й інші зустрічі, бесіди, розмови. І – не тільки там, а й на залізничному вокзалі Дніпропетровська. Але про все це – вже у наступних числах нашої газети. Тож до зустрічі! Дочекайтеся!

На світлинах: (вгорі праворуч) – Юрій ФАЛІНСЬКИЙ; (в центрі праворуч) – Сашко з позивним «Директор»; (в центрі ліворуч) – заступник начальника Дніпропетровського госпіталю Олег ПОЛЯКОВ; (внизу праворуч) – волонтерка Міла РУЧКА; (внизу ліворуч) – активісти з Криворізького міського правозахисного товариства Олександр ЧИЖИКОВ, Петро ЛИСЕНКО і Олена МАКОВІЙ.

